

Arrest

nr. 92 266 van 27 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Russische staatsburger van Ingoesje origine te zijn, bent geboren te Karabulak, republiek Ingoesjetië en woont sinds september 2005 in Eskitim, Novosibirsk-regio, Russische Federatie. U bent sinds 2008 officieel gehuwd met B. B. (...), zij verblijft nog steeds in de Russische Federatie.

Op 2 september 2005 vielen gemaskerde mannen in militaire uniformen uw huis in Karabulak binnen, waarna een schietpartij ontstond. Er werd blijkbaar een strijder vermoord in de gemeenschappelijke boomgaard. Deze strijders bleek verwant te zijn met uw bureu. U kreeg een slag

op uw hoofd en bleek een hersenschudding te hebben. Toen u in het ziekenhuis lag kwam de politie tweemaal langs om u te ondervragen. Ook uw moeder en zus werden ondervraagd. Op 9 september 2005 besloot u dat het beter was te vertrekken en u ging per trein richting Novosibirsk. In Novosibirsk richtte u een bakstenen-fabriek op, waarvan C. A. (...) de generale directeur werd.

Sinds 2007 besloot u, net zoals andere personen van Tsjetsjeense en Ingoesje origine in Novosibirsk, geld te geven aan een gemeenschap die gevangenen van Kaukasische origine ondersteunden door hen voedsel, medicatie en brieven te sturen. Op 3 maart 2012 werd u 's morgens gearresteerd door de nationale veiligheidsdienst FSB en naar het politiedepartement gebracht. Ook uw collega's A. T. (...) en A. C. (...) werden eveneens gearresteerd op verdenking van hulp aan bojevieken en terroristen. Elf andere personen bleken ook gearresteerd te zijn die dag op basis van dezelfde verdenking. Rond 4 uur de volgende morgen werd u vrijgelaten maar u moest later die dag terugkeren voor ondervraging. U werd wederom ondervraagd en op 5 maart 2012 werden u en A. T. (...) vrijgelaten, A. C. (...) werd verder opgesloten. U verbleef de daaropvolgende dagen bij uw oom en tante en besloot terug te gaan werken op 11 maart 2012. Op 16 maart 2012 begaf u zich naar het politiedepartement, waar de wegepolitie, en eveneens de onderzoekspolitie gevestigd was, om uw nummerplaten te veranderen. U werd herkend door een FSB-agent die stelde dat u niet op een convocatie was ingegaan en die u wilde meenemen ter ondervraging. U slaagde erin te vluchten en dook onder bij uw tante.

Op 18 maart 2012 vertrok u per taxi richting Omsk om vervolgens per vrachtwagen naar Minsk te reizen. Met een tweede vrachtwagen ging u naar Oekraïne waar u vervolgens bleef tot 5 mei 2012. Op die dag vertrok u met een auto richting België waar u op 7 mei 2012 aankwam en uw asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw rijbewijs neer en twee internetlinks in verband met de moord op een strijder in 2005.

B. Motivering

U vreest voor uw leven bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw problemen naar aanleiding van de steun die u gaf aan gevangenen van Kaukasische origine in Novosibirsk. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt. Zo verklaart u dat u in Novosibirsk problemen kreeg naar aanleiding van uw steun aan gevangenen van Kaukasische origine. Gevraagd naar de namen van de personen die gesteund werden, geeft u enkele voornamen op, achternamen kent u niet want het interesseerde u niet. (CGVS p. 14) U kan niet verklaren of de gemeenschap ook steun gaf aan jongeren in andere gevangenissen, noch weet u of andere personen, die eveneens geld gaven, problemen kenden. (CGVS p. 23) Verder verklaart u dat er elf andere personen gearresteerd werden op dezelfde dag als u, die van hetzelfde als u beschuldigd werden. (CGVS p. 15) U weet niet wie die personen waren, u kende hen niet. (CGVS p. 15)

Deze vage verklaringen omtrent de oorzaak voor uw asielproblemen, namelijk uw hulp aan gevangenen van Kaukasische origine evenals de daaropvolgende arrestaties, kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Zo mag men redelijkerwijs verwachten dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen persoonlijke kennis heeft. In casu heeft u dit niet gedaan. Zo is uw uitermate geringe kennis betreffende de gevangenen die ondersteund werden, en die de reden van uw problemen zijn, onverschoonbaar voor het Commissariaat-generaal. U kan enkel voornamen opnoemen, achternamen interesseerden u niet. Vervolgens is het eveneens onaanvaardbaar dat u geen enkele van de elf personen die op dezelfde dag en om dezelfde reden als u gearresteerd werden in Novosibirsk kan opnoemen. Er mag immers verwacht worden dat u ten minste basisinformatie over deze personen kon weergeven gezien de mogelijke band die deze arrestaties met uw arrestatie vertonen. Ook uw ontbrekende kennis over eventuele arrestaties van andere personen die eveneens geld gaven aan de gevangenen kan niet aanvaard worden, gezien het grote belang van deze mogelijke arrestaties in uw asielverhaal. Uw gebrek aan kennis omtrent de deze verschillende asielincidenten holt uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen bijgevolg uit.

Ook bleek u amper informatie te bezitten betreffende de gevolgen van de moord op een strijder die zich bij uw burenschool in uw tuin in 2005. Zo stelt u dat u uw moeder in 2009 sprak en zij u vertelde dat ze werd meegenomen door de lokale autoriteiten. (CGVS P. 27) Wanneer zij werd meegenomen weet u niet, noch door welke instantie, u stelt vaagweg dat het lokale politie was. (CGVS p. 27) U weet niet hoeveel maal uw moeder tussen 2005 en 2012 meegenomen werd, noch weet u of uw zus werd meegenomen. (CGVS p. 27) Of er na uw vertrek in 2005 nog huiszoekingen bij uw thuis werden gevoerd, stelt u dat het misschien wel het geval was, maar dat uw moeder u het niet vertelde. (CGVS p. 27) Wederom blijkt u bijzonder weinig informatie te bezitten over een dergelijk belangrijk

element in uw asiolverhaal. U stelt immers dat u uit Ingoesjetië gevlucht bent naar Novosibirsk naar aanleiding van deze moord, hetgeen ertoe leidde dat u zich tot september of oktober 2011 niet durfde registreren in uw nieuwe stad, uit angst dat u gevonden zou kunnen worden via uw registratie. (CGVS p. 3) Gezien uw vlucht uit uw geboortestad, en de problemen die u en uw familie door deze moord in september 2005 kregen, mag verwacht worden dat u meer interesse heeft voor de gevolgen van deze moord, temeer de problemen die uw moeder en zus hierdoor kregen. Wederom is uw beperkte kennis niet in lijn met de ernst en het belang die dit incident in uw asiolverhaal speelt.

Ten tweede wordt uw geloofwaardigheid aangetast door uw geringe kennis met betrekking tot de evolutie en de huidige stand van zaken van uw problemen. In alle redelijkheid kan het Commissariaat-generaal er immers van uitgaan dat een asielzoeker die om zulke zware problemen zijn land van herkomst moet verlaten, op zijn minst geïnteresseerd is in de actuele stand van deze asielp Problemen en hierover informatie tracht in te winnen. Echter, het Commissariaat-generaal stelt vast dat u deze verwachting hoegenaamd niet inlost. Zo kon u niets vertellen over uw collega, A. T. (...), die eveneens tweemaal ondervraagd en vrijgelaten werd, net zoals u. U stelt dat u niet weet waar hij is, dat u niets over hem gezien of gehoord heeft. (CGVS p. 28) U heeft hem niet proberen contacteren. (CGVS p. 28) Ook bezit u geen informatie over uw vrouw en stelt dat u haar eenmaal een sms stuurde. (CGVS p. 4) U weet niet waar ze is. (CGVS p. 4) U stelt dat ze haar telefoonnummer niet meer beantwoordt, maar u weet niet waarom. (CGVS p. 6) Gevraagd of u geprobeerd heeft te informeren of er iets met haar gebeurd is stelt u dat u niet direct iets deed en dat u het nummer van uw oom probeerde te herinneren, hetgeen u niet lukte. (CGVS p. 6) U kan verder niet zeggen of er nog iets is voorgevallen nadat u de Russische Federatie verlaten hebt, aangezien u met niemand contact heeft. (CGVS p. 28) U weet niet of de autoriteiten nog steeds langskomen bij uw thuis of uw familie. (CGVS p. 28) Eind maart zou er politie naar uw appartement gekomen zijn volgens uw buurvrouw, maar u kan niet zeggen wat voor politie het was. (CGVS P. 28) U weet niet of er nog oproepingsbrieven op uw naam gekomen zijn, noch kan u vertellen of u officieel gezocht wordt. (CGVS p. 28)

Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage verklaringen betreffende de evolutie van uw asielp Problemen niet. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen bovendien op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, mag dan ook verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen. U verklaart uw geringe kennis door middel van uw vrees dat ze uw gesprekken zouden afluisteren en het feit dat u zich niet kan concentreren. (CGVS p. 4 en 28) Deze redenen kunnen uw ongeïnteresseerde en lakse houding niet verschonen. Zo heeft u het wel aangedurfd om uw burens te contacteren toen u in Oekraïne leefde, terwijl u hier in België dit niet zou kunnen doen uit angst afgeluisterd te worden. Daarenboven is het opmerkelijk dat u geen informatie heeft over de situatie waarin uw vrouw en uw collega zich bevinden. Zo mag er verwacht worden dat u meer moeite zou doen om informatie over beide personen te verkrijgen aangezien zij beiden verwickeld zijn in dezelfde problemen in uw thuisland. Uw collega zou u immers kostbare informatie kunnen geven over de huidige situatie van jullie problemen waardoor het Commissariaat-generaal uw actueel gegronde vrees beter kon beoordelen. U echter heeft geen informatie meer over hem, hetgeen onaannemelijk is gezien de problemen die jullie beiden kenden in jullie thuisland. Ook het feit dat u geen informatie over uw vrouw bezit en geen moeite doet om deze informatie te bekomen doet twifelen aan de ernst van de door u verklaarde problemen. Zo mag er terecht verwacht worden dat een echtgenoot, die uit zijn land van herkomst vlucht omwille van dergelijk zware problemen met de autoriteiten, moeite doet om te weten te komen of zijn achtergebleven vrouw veilig is en of dat zij eveneens problemen kreeg. Zowel met betrekking tot uw vrouw, als uw collega vervult u de verwachting van het Commissariaat-generaal geenszins. Uw klaarblijkelijke en onaanvaardbare onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in de Russische Federatie betreffen ondermijnen uw geloofwaardigheid en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw problemen verder.

Bijkomend wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat u in uw voorgaand interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakt van uw laatste asielincent, hetgeen u ertoe aanzette het land te verlaten, namelijk uw aanvaring met een FSB-agent op 16 maart 2012. Zo verklaart u tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal dat u, na uw tweede ondervraging op 5 maart 2012 een tijdje ondergedoken verbleef bij uw tante en oom om vervolgens op 11 maart 2012 uw werk te hervatten. (CGVS p. 21) U ging terug aan de slag omdat u onschuldig was en u meende dat niemand u meer zou achtervolgen. (CGVS p. 23) Op 16 maart 2012 werd u echter herkend op het politiedepartement, waar de wegenpolitie en eveneens de onderzoekspolitie gevestigd was, waarna u vluchtte. (CGVS p. 21) U verklaart dat u tot voor dit incident het land niet wilde verlaten. (CGVS p. 22) Gezien het grote belang van dit asielincent, is het vervolgens opmerkelijk dat u geen enkele melding hiervan maakt tijdens uw vorig interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaart uw

omissie door te stellen dat er u tijdens dat interview gezegd werd dat details niet nodig waren. (CGVS p. 22) Geconfronteerd met het belang van deze gebeurtenis in uw vluchtverhaal stelt u dat u enkel de vragen beantwoordde die zij u stelden. (CGVS p. 22)

Het Commissariaat-generaal stelt zich ernstige vragen bij deze opmerkelijke omissie. U verklaart immers zelf dat u na uw ondervragingen op 3 en 4 maart 2012 geen intentie had het land te verlaten, u voelde zich onschuldig en ging terug aan het werk. Nu, na de gebeurtenissen op 16 maart 2012 besloot u wel het land te verlaten. Het is bijgevolg duidelijk hoe belangrijk deze gebeurtenis in uw asielverhaal is. Uw verklaring dat u kort moest zijn en enkel antwoordde op de vragen die er u op de Dienst Vreemdelingenzaken gesteld werden, kan het Commissariaat-generaal niet overtuigen. Men mag immers verwachten van een asielzoeker dat hij voor de diverse asielinstanties coherente verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht op een nauwkeurige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Dit was in casu duidelijk niet het geval. De weglating van een dergelijke belangrijke asielfeit, namelijk de directe aanleiding van uw vlucht uit uw land van herkomst, ondergraaft uw geloofwaardigheid verder.

Ten vierde aanvaardt het Commissariaat-generaal uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute niet. Zo verklaart u enkel met uw binnenlands paspoort en rijbewijs gereisd te hebben, zonder dat er valse documenten gebruikt werden. (CGVS p. 10) Ook werd u bij het betreden van de Schengenzone niet persoonlijk gecontroleerd, u of de passeur moesten geen documenten laten zien of er werden u geen vragen gesteld. (CGVS p. 12) Het Commissariaat-generaal acht het bijzonder ongeloofwaardig dat u zonder enige vorm van persoonlijke controle en zonder de vereiste documenten de grens van de Schengen-zone illegaal bent overgestoken. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Na confrontatie met deze zware controles stelt u dat de passeur alles zou regelen voor de betaling van een som geld, hij zou alle verantwoordelijkheid nemen. (CGVS p. 12) Uw argumenten kunnen het Commissariaat-generaal echter niet overtuigen waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd wordt. Tevens ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat het in beslag genomen werd door de FSB op 3 maart 2012, en uw binnenlands paspoort, volgens u ingehouden door uw passeurs, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over uw verblijfplaats in de Russische Federatie, het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. (CGVS p. 9 en 10)

Daarenboven kon u niet vertellen via welke landen u gereisd bent of via welk land u de Schengenzone bent binnengekomen. (CGVS p. 12) U kon geen documenten ter staving van uw reisweg voorleggen, noch werden er enige afspraken gemaakt met uw chauffeur voor in het geval van eventuele controles. (CGVS p. 12). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst preciaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van deze reis. Opnieuw hollen uw vage verklaringen uw algehele geloofwaardigheid uit.

Daarnaast kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, namelijk uw steun aan Kaukasische gevangenen of de daaropvolgende arrestaties, daadwerkelijk plaatsvonden. U legt enkel twee internetlinks voor van de moord op voornoemde strijder op 2 september 2005. De eerste internetlink is een artikel over deze moord, waarin uw naam of die van uw familie, niet vermeld wordt. Het artikel stelt enkel vast dat op die datum een strijder gevonden en gedood werd in de B(...)straat te Karabulak. De tweede internetlink toont een video van dezelfde gebeurtenis zonder u of uw familie te vernoemen. Zowel het internetartikel als de video bewijzen geenszins uw betrokkenheid in de moord op 2 september 2005. Daarenboven kunnen de documenten die u wel voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw rijbewijs bewijst op voldoende wijze uw identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. Noch uw rijbewijs, noch voormelde internetlinks zijn echter niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen. Aangaande de concentratieproblemen waarvan u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal melding maakte, moet worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel medisch attest voorlegde waaruit deze problemen ook maar enigszins zouden blijken. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat uw onwetendheid en vage verklaringen hieraan te wijten zouden zijn.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in

geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 5 EVRM en wederom van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Tenslotte voert verzoekende partij in een derde en laatste middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 *juncto* 13 EVRM en van de materiële motiveringplicht.

De Raad oordeelt dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad wijst verzoekende partij erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. Wat betreft de aangehaalde schendingen van de artikelen 3 en 5 EVRM, wijst de Raad erop dat een dergelijke schending niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

In verband met de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM dient daarnaast te worden gespecificeerd dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoonbaar op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij oppert dat er *in casu* door verwerende partij geen enkele feitenvinding is gebeurd in de zin dat zij zich heeft beperkt tot de verwijzing naar stereotiepe argumentatie, het in twijfel trekken van het feitenrelaas en de verwijzing naar een "*beweerdelijke vaagheid*". Verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich niet kan beperken tot een dergelijke feitenvinding, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht maar dat actief op zoek wordt gegaan naar elementen om de asielaanvraag te kunnen afwijzen. Verzoekende partij argumenteert verder dat het totaal niet correct is dat, wanneer zij verwijst naar derden – *in casu* gaat het om haar twee collega's A. T. en A. C., die eveneens gevangen werden genomen en mishandeld werden – verwerende partij geen onderzoek naar deze personen heeft verricht. Verzoekende partij vraagt zich af waarom verwerende partij haar eerst allemaal feiten, namen en data vraagt, om vervolgens geen onderzoek te verrichten over deze aangereikte elementen, tenzij dan om actief op zoek te gaan naar argumenten om een "*reeds op voorhand negatieve beslissing*" te gaan motiveren en dit op basis van uit de lucht gegrepen tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden. Tot slot merkt verzoekende partij nog op dat zij blijft bij haar asielaanvraag en dat haar verklaringen overeenstemmen met de werkelijkheid.

2.2.4.2. De Raad merkt vooreerst op dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot een stereotiepe argumentatie, het louter in twijfel trekken van het asielaanvraag en een verwijzing naar een "*beweerdelijke vaagheid*". *In casu* heeft verwerende partij vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht omdat zij onaannemelijk vaag blijft over elementen die aan de kern van haar relaas raken, zij amper informatie bleek te bezitten betreffende de gevolgen van de moord op een strijder die zich bij haar burenschool in haar tuin in 2005, hetgeen niet aannemelijk is omdat zij naar aanleiding van deze gebeurtenis is moeten vluchten en haar moeder en zus hierdoor eveneens problemen kregen, zij een geringe kennis aan de dag legt met betrekking tot de verdere evolutie en de huidige stand van zaken – zo weet zij niets te vertellen over haar collega A. T., noch over haar echtgenote – zij op het voorgaand interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding heeft gemaakt van haar laatste asielaanvraag en omdat haar verklaringen over de reisweg om verschillende redenen niet geloofwaardig zijn. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte problemen en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.14. – en dat er geenszins sprake is van een standaardmotivering. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt eveneens dat er geen sprake is van "*uit de lucht gegrepen tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden*". Dat verwerende partij enkel op zoek zou zijn gegaan naar elementen om haar asielaanvraag af te wijzen, betreft een blote bewering die verzoekende partij op generlei wijze hard kan maken. Deze stelling kan evenmin worden afgeleid uit de bestreden beslissing.

Waar verwerende partij nog wordt verweten geen onderzoek te hebben verricht naar haar twee collega's, A. T. en A. C., die soortgelijke problemen hebben ondervonden, wijst de Raad verzoekende partij er nogmaals op dat de bewijslast rust bij de kandidaat-vluchteling zelf en dat verzoekende partij derhalve zelf de verantwoordelijkheid draagt om alle informatie en stukken aan te brengen die haar relaas kunnen staven. Het komt niet aan verwerende partij toe om door onderzoek eventuele lacunes in de bewijsvoering van de kandidaat-vluchteling op te vullen.

2.2.5.1. Inzake de vastgestelde onwetendheden met betrekking tot haar steun aan Kaukasische gevangenen, bevestigt verzoekende partij dat zij inderdaad niet op de hoogte is van de namen van de personen die gesteund werden. Volgens haar is dit echter logisch. Zo werden de gelden gegeven om alle gevangenen van Kaukasische origine te helpen, niet aan specifieke personen. Dergelijke steun is vergelijkbaar met de geldelijke steun die mensen geven aan bijvoorbeeld de Damiaanactie, 11.11.11. of het Rode Kruis. Zulke gelden zijn bestemd voor een bepaalde doelgroep, zonder dat de donors op de hoogte zijn van de naam en de woonplaats van de personen die worden geholpen. Verzoekende partij benadrukt dat dit des te meer geldt nu deze steunverlening in het grootste geheim diende te gebeuren.

Betreft de identiteit van de andere gearresteerden, verklaart verzoekende partij dat zij de identiteit van de andere personen niet kent, behalve dan haar twee collega's A. T. en A. C. Verzoekende partij legt uit dat het niet gebruikelijk is dat personen die een bepaald doel steunen op de hoogte zijn van de identiteit van andere personen die eenzelfde doel steunen, tenzij zij dit zelf aan elkaar vertellen. De organisatie als dusdanig deelt immers niet aan de verschillende leden/donors mee wie de andere personen zijn die steun leveren. De premisse van verwerende partij dat dit wel gebeurt, is verkeerd. Deze onwetendheid kan verzoekende partij niet verweten worden.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat bovenstaande uitleg waarmee verzoekende partij aannemelijk tracht te maken waarom zij niet op de hoogte is van de identiteit van de gevangenen waaraan zij steun verleende, met name dat de hulp bestemd was voor een bepaalde doelgroep, Kaukasische gevangenen, en dat het dan ook logisch is dat zij de namen van deze personen niet kent, te meer nu alles in het grootste geheim diende te gebeuren, geen steek houdt. Uit haar verklaringen blijkt immers niet dat de medicatie, het voedsel, de kleren en dergelijke bestemd waren voor een bepaalde anonieme doelgroep. Verzoekende partij verklaart op het Commissariaat-generaal dat zij geld gaf aan een persoon, die het vervolgens persoonlijk leverde aan de gevangenen. Verzoekende partij kan eveneens enkele voornamen geven van personen die in de gevangenis zitten (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 4 juli 2012, p. 14-15). Familienamen kon verzoekende partij dan wel niet geven want dit interesseerde haar niet (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 4 juli 2012, p. 14). Voormeld verweer van verzoekende partij is derhalve flagrant strijdig aan haar verklaringen op het Commissariaat-generaal waaruit duidelijk blijkt dat verzoekende partij op de hoogte was van de gevangenen die in persoon werden begunstigd. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen bevredigende verklaring naar voor brengt in haar verzoekschrift voor de vaststelling dat zij niet weet of de andere personen die eveneens geld gaven, problemen kenden en dat zij niet weet wie de andere personen waren die op dezelfde dag werden gearresteerd. Zo legt verzoekende partij uit dat het niet gebruikelijk is dat een organisatie aan haar verschillende leden vermeldt wie de andere leden zijn. De Raad bemerkt dat verzoekende partij niet wordt verweten niet te weten wie de andere leden zijn, doch dat zij niet heeft uitgezocht of er nog andere personen die eveneens geld gaven aan de gevangenen problemen hebben gekend hierdoor, hetgeen voor haar belangrijke informatie zou zijn geweest, en dat zij geen enkele van de elf personen die op dezelfde dag en om dezelfde reden als haar werden gearresteerd kan opnoemen. Verwerende partij merkt terecht op dat van verzoekende partij kan worden verwacht dat zij veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot essentiële elementen van haar asielrelaas, en dat zij derhalve ten minste deze basisinformatie zou kunnen weergeven. Het door verzoekende partij aangebrachte verweer biedt geen verklaring voor het feit dat zij niet de moeite aan de dag heeft gelegd om meer informatie te bekomen over de identiteit en het lot van de andere personen die eveneens steun verleenden aan de Kaukasische gevangenen, hetgeen haar nochtans in de mogelijkheid zou hebben geplaatst om haar eigen problematiek beter in te schatten. Deze vaststelling geldt des te meer nu verzoekende partij tijdens haar gehoor aangaf dat er maandelijks een gemeenschap plaatsvond tijdens dewelke er geld verzameld werd voor de gevangenen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 4 juli 2012, p. 15).

2.2.6.1. Nopens de vaststelling dat verzoekende partij amper informatie bleek te bezitten betreffende de gevolgen van de moord op een strijder die zich bij haar burens in haar tuin verschoolde in 2005, beaamt verzoekende partij dat zij niet op gedetailleerde wijze op de hoogte is van wat er met haar zus en moeder is gebeurd. Zij stelt dat zij nog met haar moeder had gesproken in 2009, die haar vertelde dat zij was meegenomen door de politie, doch verder heeft zij niet veel informatie. Verzoekende partij ziet echter niet in waarom zij thans op heel gedetailleerde wijze zou moeten weten wat er allemaal met haar zus en moeder is gebeurd. Zij heeft hen immers gedurende lange periode niet meer gezien en zij kon hen slechts beperkt spreken. Wanneer zij haar moeder dan heeft gesproken in 2009, hebben zij uiteraard niet in de eerste plaats over alle problemen met de politie gesproken, doch zij hebben er in de mate van het mogelijke een mooie tijd van gemaakt, aldus verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad is niet overtuigd door bovenstaande argumenten, die in feite niet meer inhouden dan een loutere bevestiging van de onwetendheid van verzoekende partij, met de vermelding dat deze onwetendheid haar niet kan worden verweten omdat zij haar moeder en zus al lang niet meer heeft gezien, het contact beperkt was en omdat, toen zij met haar moeder sprak, zij besloot om er een "*mooie tijd*" van te maken. Verwerende partij kon terecht oordelen dat het gebrek aan dergelijke informatie zwaar weegt op de geloofwaardigheid van verzoekende partij, aangezien zij verklaarde dat zij uit Ingoesjettië is moeten vluchten naar aanleiding van deze moord, hetgeen ertoe leidde dat zij zich tot september 2011 niet durfde te registreren in haar nieuwe stad en zij eveneens aangaf dat haar familie eveneens problemen kende omwille van deze moord. Het komt totaal niet geloofwaardig over dat verzoekende partij, toen zij de kans kreeg om haar moeder te spreken, besloot om niet over problemen te praten maar om er een "*mooie tijd*" van te maken, zonder zich terdege te informeren over de problemen die haar moeder en zus zouden hebben gekend. Dergelijk gebrek aan interesse in het lot van haar eigen familie, dat overigens eveneens van belang is voor de inschatting van haar eigen

problemen, kan in geen geval worden goedgepraat door het feit dat zij haar familie al lang niet meer heeft gezien, dat het contact beperkt was en dat zij niet over problemen wensten te praten.

2.2.7.1. Met betrekking tot het gebrek aan kennis omtrent de huidige stand van zaken van haar problemen, betoogt verzoekende partij dat zij wel degelijk op verschillende manieren heeft getracht om meer informatie te bekomen over het lot van haar collega's en haar vrouw, doch dat dit haar niet lukte. Zij legt uit dat zij een brief schreef naar haar zus en haar moeder, doch dat die onbeantwoord bleef. Zij belde herhaaldelijk op de gsm van haar vrouw, en stuurde haar een sms, doch hierop kwam evenmin een antwoord. Verzoekende partij stelt eveneens dat er rekening dient te worden gehouden met het feit dat zij nog maar sinds relatief kort in België verblijft. Zij stelt dat zij in de toekomst wellicht meer te weten zal komen over hun lot. Het is onrealistisch om van haar te verwachten dat zij op een paar maanden tijd alles te weten zou zijn gekomen. Bovendien, stelt verzoekende partij nog, koestert zij de vrees dat haar telefoongesprekken worden afgeluisterd.

2.2.7.2. Ook hier is de Raad van oordeel dat het door verzoekende partij aangevoerde verweer in geen geval kan overtuigen. Met betrekking tot het niet informeren naar de situatie van haar collega A. T., stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij pogingen heeft ondernomen om meer informatie te bekomen, doch dat dit niet is gelukt. Zij preciseert echter niet om welke pogingen het dan zou gaan. Bovendien verklaarde verzoekende partij tijdens haar gehoor dat zij niets heeft gezien of heeft gehoord over deze persoon en dat zij met hem geen contact heeft proberen te zoeken omdat zij verschrikkelijke hoofdpijn heeft en zij zich niet kan concentreren (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 4 juli 2012, p. 28). Het is derhalve duidelijk dat verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt, geen enkele moeite aan de dag heeft gelegd om iets te weten te komen over de huidige situatie van haar collega, die net zoals haar twee keer is ondervraagd en werd vrijgelaten, hetgeen van haar toch wel kan worden verwacht. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij nogmaals herhaalt welke pogingen zij heeft ondernomen om haar vrouw te bereiken teneinde te weten te komen hoe het nu met haar is. De Raad wenst in dit verband te verwijzen naar een passage uit het gehoorverslag:

“Heeft u geprobeerd om iemand anders te contacteren om te zien wat er met uw vrouw gebeurd is?

Ik probeerde het.

Hoe?

Ik probeerde om te kijken of iemand informatie had.

Hoe deed u dat precies?

Ik deed niet direct iets.” (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS van 4 juli 2012, p. 6). Uit deze verklaringen blijkt zeer duidelijk dat verzoekende partij niet de nodige actie heeft ondernomen om uit te zoeken hoe het met haar echtgenote gesteld is, die is achtergebleven in haar land van herkomst.

Verzoekende partij tracht haar gebrek aan initiatief om op de hoogte te blijven van de huidige stand van zaken nog goed te praten door te stellen dat zij nog niet zo lang in België is en dat het onrealistisch is om te verwachten dat zij nu al op de hoogte zou zijn van dergelijke informatie. De Raad is van oordeel dat dergelijk verweer kant noch wal raakt. Uit haar verklaringen blijkt immers duidelijk dat zij gewoonweg niet/niet genoeg moeite heeft gedaan om informatie te bekomen over het lot van haar collega, noch over dat van – uitgerekend – haar echtgenote. Net zo min kan verzoekende partij op geloofwaardige wijze voorhouden dat haar gebrek aan initiatief te wijten is aan haar vrees dat de telefoonlijnen worden afgeluisterd. Zij stelt immers zelf tijdens haar gehoor, hetgeen zij nogmaals herhaalt in haar verzoekschrift, dat zij haar vrouw meerdere keren heeft proberen te bellen. Verwerende partij merkt in haar beslissing eveneens op dat het niet overtuigend overkomt dat verzoekende partij het dan wel heeft aangedurft om haar burens te contacteren toen zij in Oekraïne leefde. Bovendien bestaan er andere communicatiemiddelen via dewelke zij contact zou kunnen opnemen met personen in haar thuisland, merkt de Raad nog op.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoekende partij evenmin kon zeggen of de autoriteiten nog steeds langskomen bij haar huis of bij haar familie, of er nog oproepingsbrieven op haar naam zijn gekomen en of zij momenteel officieel wordt gezocht in de Russische Federatie. De Raad besluit dat verwerende partij terecht kon vaststellen dat haar klaarblijkelijke en onaanvaardbare onwetendheid over zaken die de essentie van haar vervolgingsproblemen in haar land van herkomst betreffen haar geloofwaardigheid ondermijnt.

2.2.8.1. Met betrekking tot het niet vermelden van het laatste asielincident op de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt verzoekende partij op dat de artikelen die het vluchtelingenstatuut omschrijven, niet al te strikt mogen worden toegepast. Zij wijst erop dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag, dat verschillende verklaringen elkaar

kunnen aanvullen en dat het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben geleverd "*lopende het dringend beroep*", niet betekent dat er een tegenstelling is met de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekende partij meent verder dat de "*zogenaamde tegenstellingen en lacunes*" niet van die aard zijn om de weigeringsbeslissing te gronden en zij merkt op dat bovendien steeds dient te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan haarzelf.

Verder in het verzoekschrift kaart verzoekende partij aan dat haar tijdens het interview op het hart werd gedrukt vooral haar asielrelaas niet volledig te doen, aangezien er nog een tweede, meer uitgebreid, interview zou volgen. Het kan haar volgens verwerende partij niet verweten worden dat zij bepaalde zaken niet heeft vermeld, te meer zij tijdens dit interview enige druk heeft ervaren om zo snel mogelijk haar relaas stop te zetten waarbij er gehandeld werd alsof de voor haar voorziene tijd was opgebruikt en het interview moest worden afgerond. Aangezien er nog een tweede, meer uitgebreid interview zou volgen was zij bereid haar relaas stop te zetten, en dus niet meer het einde te vertellen, reden waarom er geen melding werd gemaakt van het laatste incident, verduidelijkt verzoekende partij.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoekende partij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding heeft gemaakt van haar laatste asielincent, met name haar aanvaring met een FSB-agent op 16 maart 2012. Verwerende partij merkt op dat zij zich ernstige vragen stelt bij deze opmerkelijke omissie, aangezien verzoekende partij immers zelf tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij na haar ondervragingen op 3 en 4 maart 2012 geen intentie had om haar land te verlaten. Gelet op deze vaststellingen, komt het verzoekende partij niet toe te stellen dat deze verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat het feit dat zij achteraf een completer verhaal zou hebben verteld, niet betekent dat er sprake is van een tegenstelling tussen de verschillende verklaringen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, zijn dergelijke "*tegenstellingen en lacunes*", waarmee verzoekende partij doelt op de belangrijke omissie, wel degelijk van aard om mede de weigeringsbeslissing te gronden. De Raad treedt verwerende partij bij waar die stelt dat de weglating van dergelijk belangrijk asielfeit, namelijk de directe aanleiding van haar vlucht uit haar land van herkomst, haar geloofwaardigheid ondergraaft.

Waar verzoekende partij verder nog een poging onderneemt om haar opeenvolgende verklaringen met elkaar te doen rijmen, door uit te leggen dat zij te weinig tijd had tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor zij "*het einde*" niet meer kon vertellen, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Ondanks het feit dat in het voorafgaand advies in de vragenlijst ter voorbereiding van het interview op het Commissariaat-generaal wordt vermeld dat van de asielzoeker wordt verwacht dat hij in het kort weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert, dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft en dat een uitvoerig, gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten niet wordt verwacht (administratief dossier, stuk 8, p. 1, voorafgaand advies), mag van verzoekende partij wel worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt, meer in het bijzonder het incident dat de rechtstreekse aanleiding vormde voor haar vertrek uit haar land van herkomst. De vaststelling dat verzoekende partij hierover met geen woord heeft gerept in de vragenlijst en dit pas voor het eerst ter sprake brengt tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas, te meer – zoals reeds werd vermeld – nu verzoekende partij duidelijk heeft aangegeven tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij haar land voor dit incident niet wilde verlaten. Verder duidt de Raad er nog op dat nergens uit de inhoud van de ingevulde vragenlijst blijkt dat verzoekende partij, door tijdgebrek, haar relaas zou moeten hebben stopzetten, waardoor zij het einde, met name het laatste asielincent, zou hebben weggelaten. Zij vermeldde immers tot twee keer toe dat zij werd opgepakt in maart 2012 en verzoekende partij lichtte hierbij toe dat zij tijdens deze arrestaties werd ondervraagd, bedreigd, in elkaar geslagen en dat zij verplicht werd een document te ondertekenen dat zij het land niet mocht verlaten. Verzoekende partij legt vervolgens nog uit waarom zij door de autoriteiten werd geïnterviewd en zij sluit haar uiteenzetting af door de vermelding dat zij daarna besloot het land te verlaten (administratief dossier, stuk 8, pagina 3, vraag 5). Uit de neerslag van dit interview blijkt volgens de Raad duidelijk dat verzoekende partij in de mogelijkheid werd gesteld om alle belangrijke feiten aan te geven die van belang zijn in haar asielrelaas. Dat zij, door tijdsdruk, het laatste incident niet meer zou hebben vermeld, betreft een argument dat de Raad in geen geval kan overtuigen.

2.2.9.1. Met betrekking tot de reisweg argumenteert verzoekende partij dat de stelling van verwerende partij dat het onmogelijk is om zonder controle de Schengenzone te betreden niet ernstig is en totaal geen rekening houdt met de realiteit. Immers, dagelijks steken vele personen, mits betaling, de grens met Polen over zonder te worden gecontroleerd. Verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich schuldig maakt aan een cirkelredenering in haar beslissingen, met name door enerzijds te stellen dat elkeen die over een visum beschikt en na controle de grens kon oversteken, geen problemen kan inroepen aangezien hij geen problemen had met de overheden, en anderzijds te stellen dat elkeen die hier geraakt is zonder visum en niet gecontroleerd werd of door de controle is geraakt, niet de waarheid spreekt. Verzoekende partij is van mening dat verwerende partij uitgaat van een vermoeden van kwade trouw, eerder dan een vermoeden van correctheid en dat er sprake is van een onterechte omkering van de bewijslast.

Verzoekende partij licht verder toe dat er voor dergelijke clandestiene reis een som wordt betaald aan de passeurs, die vervolgens alles regelen om personen de grens te laten oversteken. Deze personen houden zich tijdens de reis verborgen in de auto, bus of vrachtwagen. Uiteraard kunnen deze personen niets zeggen over hun reisroute, aangezien deze werd uitgestippeld op geheime wijze door de passeurs. Aangezien zij geen passeur is, doch gewoon iemand die geld heeft betaald, kan haar niet verweten worden dat zij niet weet hoe de vork in de steel zit, benadrukt verzoekende partij.

2.2.9.2. De Raad merkt op dat verwerende partij in haar beslissing niet stelt dat het onmogelijk is om op illegale wijze de Schengenzone binnen te treden. Zij motiveert dat uit de informatie waarover zij beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er aan de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Verwerende partij stelt dan ook terecht vast dat de verklaring van verzoekende partij als zou zij zonder enige vorm van persoonlijke controle en zonder de nodige documenten de grens van de Schengenzone illegaal zijn overgestoken, bijzonder ongeloofwaardig overkomt. Bovendien merkt verwerende partij in haar beslissing eveneens op dat verzoekende partij niet kon vertellen via welke landen zij gereisd is of via welk land zij de Schengenzone is binnengekomen. Net zo min kon verzoekende partij documenten ter staving van haar reisweg voorleggen. Verwerende partij merkt eveneens op dat verzoekende partij geen afspraken heeft gemaakt met haar chauffeur voor in het geval er een controle zou plaatsvinden. Indien verzoekende partij voorhoudt probleemloos illegaal de grens te zijn overgestoken, kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij op de hoogte zou zijn van de praktische organisatie van deze reis, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Waar verzoekende partij vervolgens argumenten aanbrengt ter verschoning van haar onwetendheid over de afgelegde reisroute en het feit dat zij met de chauffeur totaal geen afspraken heeft gemaakt, wijst de Raad verzoekende partij erop dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen wist af te leggen omtrent de afgelegde reisweg. Bovendien is het – gelet op de zeer strikte en individuele controles aan de buitengrenzen van de EU/de Schengenzone – zeer onwaarschijnlijk dat een chauffeur/passeur het risico zou nemen om zijn klant geen aanwijzingen of informatie te geven over de reis. Haar uitleg dat zij niets kan zeggen over de reisweg omdat die op geheime wijze door de passeurs wordt uitgestippeld, komt dan ook niet geloofwaardig over. Verder stelt de Raad vast dat, aangezien – zoals eerder vermeld – het risico op een persoonlijke controle aan de grensposten dermate groot is, het niet geloofwaardig overkomt dat een smokkelaar het risico zou nemen om bij één van de grenscontroles door de mand te vallen doordat hij met zijn klant geen afspraken heeft gemaakt over wat er dient te worden gedaan bij een dergelijke controle.

Er dient te worden besloten dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen argumenten aanbrengt die afbreuk kunnen doen aan de door verwerende partij gedane vaststellingen.

2.2.10.1. Verzoekende partij betoogt dat niet van haar kan worden verwacht dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst. Zij vestigt er de aandacht op dat zij een internetartikel en een video heeft neergelegd en dat dit bewijsmateriaal haar vluchtrelaas ondersteunt. In de bestreden beslissing worden het artikel en de video echter slechts sporadisch besproken. Het bewijsmateriaal wordt alleszins niet inhoudelijk besproken, hekelt verzoekende partij. Verzoekende partij meent dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht, doordat verwerende partij deze stukken zomaar heeft opzijgeschoven.

2.2.10.2. De Raad merkt op dat bovenstaand verweer volledig voorbijgaat aan de inhoud van de bestreden beslissing. Zo blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat van verzoekende partij wordt verwacht dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst. Verwerende partij motiveert daarentegen dat verzoekende partij er niet in slaagt om ook maar één bewijsstuk bij te brengen waaruit blijkt dat de incidenten die zij aanhaalt, ook werkelijk hebben plaatsgevonden. Zo brengt verzoekende partij geen bewijsstuk bij omtrent haar steun aan de Kaukasische gevangenen of de daaropvolgende arrestaties, motiveert verwerende partij. In dit verband wijst de Raad eveneens op de bewoordingen van verwerende partij: *“Daarnaast kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen (...)”*. Hieruit kan duidelijk worden afgeleid dat het feit dat verzoekende partij geen bewijsstukken kan neerleggen in verband met haar vluchtrelaas, slechts een aanvullende opmerking is die de conclusie dat aan haar verklaringen geen geloof kan worden gehecht, enkel nog meer bevestigt. Deze constatering dient te worden samen gelezen met de andere motieven in de bestreden beslissing. De Raad wijst verzoekende partij er vervolgens op dat de bewijslast berust bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielaas van verzoekende partij betreffen, is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om stukken te bekomen in verband met haar asielaas. Uit niets blijkt dat verzoekende partij dergelijke moeite aan de dag zou hebben gelegd.

Waar verzoekende partij meent dat de stukken die zij heeft neergelegd – met name twee internetlinks – door verwerende partij zomaar opzij worden geschoven, herhaalt de Raad dat dergelijk argument geen grondslag vindt in de inhoud van de bestreden beslissing. De Raad meent zich desbetreffend te kunnen beperken tot een verwijzing naar de motivering van verwerende partij hieromtrent. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij het door verzoekende partij neergelegde bewijsmateriaal voldoende in acht heeft genomen en dat op afdoende wijze werd gemotiveerd waarom deze documenten de geloofwaardigheid van haar verklaringen niet kunnen herstellen.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet ernstig geschonden zijn aangezien haar verklaringen over de door haar ondergane gebeurtenissen totaal eenzijdig werden geïnterpreteerd door verwerende partij, meent de Raad te kunnen verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.4.2. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat alle door verzoekende partij aangebrachte elementen door verwerende partij in overweging werden genomen en uitvoerig werden besproken in diens beslissing. Verzoekende partij toont geenszins aan dat haar verklaringen niet correct zouden zijn geïnterpreteerd door verwerende partij.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, kan worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij niet heeft gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de

vreemdelingenwet. Verzoekende partij stelt dienaangaande dat verwerende partij geen enkel onderzoek heeft verricht naar de *“actuele situatie voor Tjetjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet”*. Het is volgens verzoekende partij minstens zo dat de situatie in Ingoesjetië diende te worden beoordeeld *“op datum van heden”*. Verzoekende partij wijst er verder nog op dat, opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, het niet noodzakelijk is dat de persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Zij verwijst in dit verband naar *“recente Mensenrechten-rapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*. Verder kaart verzoekende partij aan dat in Ingoesjetië tot op heden verscheidene problemen voorkomen op het vlak van de mensenrechten en dat deze schendingen divers zijn van aard, waarbij de ontvoeringen – die vaak gepaard gaan met folteringen – en verdwijningen door *“gemaskerde mannen”* de belangrijkste onveiligheidsfactoren uitmaken. Voorts argumenteert verzoekende partij dat het niet is omdat de gevechtshandelingen sterk zijn afgenomen in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Ingoesjetië plots veilig zou zijn. Volgens verzoekende partij is de situatie van jongemannen uit de Kaukasus en in de Russische Federatie in het algemeen, nog steeds zeer zorgwekkend. Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om jongemannen uit de Kaukasus afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld. Verzoekende partij verwijst dienaangaande – middels een webpaginalink – naar het ambtsbericht over de Noordelijke Kaukasus van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 2008. Verzoekende partij meent dat de huidige situatie in Ingoesjetië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen en dergelijke. Zij oppert dat zij louter door haar aanwezigheid een reëel risico loopt. Verzoekende partij meent er tevens nog nuttig op te wijzen dat de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen in het verleden heeft geoordeeld dat *“de bevolking uit de Kaukasus het slachtoffer was groepsvervolging”*. Verzoekende partij concludeert dat het in deze omstandigheden duidelijk is dat elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit Ingoesjetië ten minste grondig dient te worden onderzocht. In deze beoordeling dient eveneens rekening te worden gehouden met het feit dat zij met zeer ernstige medische problemen kampt en dat zij in het verleden reeds het slachtoffer is geweest van ernstige schendingen van artikel 3 EVRM. Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat een dergelijk onderzoek heeft plaatsgevonden, er is slechts sprake van een standaardargumentatie inzake de algemene toestand in Ingoesjetië, concludeert verzoekende partij.

Waar verzoekende partij de vele mensenrechtenschendingen – en met name de vele ontvoeringen, verdwijningen en folteringen – in de Russische Federatie, en in de Kaukasus in het bijzonder aangrijpt om te stellen dat er sprake zou zijn van een situatie van willekeurig geweld, wijst de Raad er ten eerste nogmaals op dat aan de problemen die verzoekende partij voorhoudt te hebben gehad – met name dat zij in haar land gevisieerd wordt door de autoriteiten (de FSB) omdat men haar ervan verdenkt hulp te verlenen aan de rebellen, geen enkel geloof kan worden gehecht. In onderhavig arrest werd reeds geoordeeld dat verwerende partij alle door verzoekende partij aangereikte elementen voldoende in overweging heeft genomen en dat zij afdoende heeft gemotiveerd waarom aan haar vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Een verwijzing naar de algemene veiligheids- en mensenrechtensituatie in haar land van herkomst doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Ten tweede stelt de Raad vast dat verzoekende partij, middels haar verwijzing naar de mensenrechtenschendingen die in de Russische Federatie in het algemeen en in de (Noordelijke) Kaukasus in het bijzonder plaatsvinden, geenszins aantoonbaar dat er heden in de Russische Federatie, en meer bepaald in de Novosibirsk-regio, waar zij sinds september 2005 woonachtig was en sedert september 2011 geregistreerd, effectief een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 4 juli 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de

zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.15. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT